

Sv. Terezija Jezusova iz Avile, Velika (1515–1582)

Goduje 15. oktobra.

Terezija Cepeda de Ahumada se je rodila 28. marca 1515 v pobožni in številčni katoliški družini v starodavnem španskem mestu Avila. Že kot otrok je v igri posnemala življenje puščavnikov, še več, skupaj z bratom se je odpravila na pot v deželo Mavrov, da bi tam dala življenje za Kristusa. Na srečo je nanju naletel stric, ki ju je varno pospremil nazaj domov.

Tereziji je bilo 13 let, ko ji je umrla mama. Ta izguba v najboljčutlivejših letih je botrovala, da se je deklica razvila v lahkomišno najstnico. »Začela sem se z negovano zunanostjo predajati spogledljivosti.« - »Druženje s sorodnico me je tako spremenilo, da od moje naravne sposobnosti za krepotno življenje ni ostalo skoro nič.«

Zaskrbljeni oče don Alonso je hčerko zaupal v vzgojo redovnicam, kar je bilo na začetku zanjo zelo mučno. Toda kmalu se je počutila srečnejšo kot v očetovi hiši.

Pri dvajsetih je vstopila v karmeličanski samostan Učlovečenje. »Bala sem se poroke ... medtem ko sem si po vsej pravici zaslužila pekel ... Zdi se pa, da me je v tem boju za redovniški poklic vodil prej hlapčevski strah kakor ljubezen.« Tam je živelo 150 redovnic, ki pa niso živele strogo po redovnem pravilu. Terezija je v samostanu lahko imela svoj prostor za molitev, svojo kuhinjo ter zelo prostorno celico, kjer je zabavala prijateljice. Kljub velikim tolažbam v molitvi so jo ta srečanja začela voditi v hudo raztresenost in zmedo. Zato je raje začela opuščati molitev, kar pa ji je povzročalo še večji nemir, saj je v duši vedela, da jo Gospod vabi, naj mu podari vse svoje srce. V tem notranjem boju je živela celih 18 let.

Nekega dne ji je pogled obvisel na stenski sliki, ki je predstavljala Kristusa, vsega pokritega z ranami. »Srce mi je prešinila taka bolečina, da sem mislila, da bo počilo. Vrgla sem se pred njim na kolena in ga prosila vsa solzna, naj me vendar že okrepi, da ga ne bom več žalila.« In res je tedaj prejela

notranjo moč za bolj zvesto prijateljstvo z Jezusom. Mučile so jo bolezni, doživljala je hude skušnjave, toda Bog jo je obiskoval s svojo tolažbo.

Terezija je zelo trpela, ko je slišala za pustošenje, ki ga je povzročala protestantska reformacija: »Svet je v plamenih; zdaj zdaj bodo Kristusa še enkrat obsodili ... Cerkev mu rušijo.« Poleg videnja pekla je bila ta bolečina glavno vodilo, da je ustanovila majhen, ubožen samostan, kjer bodo sestre živele po prvotnem pravilu, v strogi klavzuri in v goreči molitvi za Cerkev in njene voditelje.

Nasprotovanja za ta nov samostan so bila strašna, toda leta 1562 je bil v Avili končno ustanovljen Karmel Svetega Jožefa. Preprosto evangelijsko življenje je privlačilo mnogo deklet in Terezija se je morala kmalu odpraviti na dolge poti po Španiji, da je ustanovljala nove samostane. Ni je ustavilo sovražno razpoloženje in preganjanje, niti to, da je bila brez kakršnihkoli gmotnih sredstev. Ustanovila je sedemnajst ženskih in dvanajst moških samostanov.

Cerkvena učiteljica

V poslušnosti spovedniku je sv. Terezija napisala poročilo o svojem življenju (»Lastni življenjepis«), popisala je svoje zgodnje notranje boje kot tudi milosti, ki jih je prejela od Boga in ki so jo vodile na najvišjo stopnjo kontemplativne molitve.

Za svoje redovne hčere je napisala **Pot popolnosti**, knjigo polno človeške modrosti in zdravega razuma. »Bog se spreha med lonci in ponvami,« ko služimo drug drugemu z nesebično ljubeznijo, nenavezanostjo in ponižnostjo.

V Notranjem gradu sledi napredku duše iz teme greha v luč samega Boga, ki biva v skrivnostnih globinah duše.

Zgodbe začetkov novih skupnosti je popisala v knjigi Ustanavljanje samostanov. Ohranjenih je tudi nekaj njenih krajših spisov in številna pisma.

Misli Terezije Velike

- »Naš Gospod je tisti, po katerem nam prihaja vse dobro.«
- »Duša pravičnega je raj, ki ima Gospod v njem svoje veselje, kakor pravi sam.«
- »Kdor ima ob sebi Jezusa kot prijatelja in velikodušnega voditelja, more prenesti vse.«
- »Dokler živimo na tej zemlji, ni nič bolj potrebno kot ponižnost.«
- Kdor je začel notranje moliti, naj te vaje ne opusti več, pa če bi še toliko grešil; z notranjo molitvijo se bo poboljšal, brez nje se bo težje.
- Gospod nas bo znova sprejel za prijatelje, brž ko se bomo resnično pokesali in trdno sklenili, da ga ne bomo več žalili.
- Notranja molitev ni nič drugega kot prijateljsko srečanje in zaupen pogovor z njim, za katerega vemo, da nas ljubi.

Sv. Janez od Križa (1542–1591)

Goduje 14. decembra.

Skupaj s sv. Terezijo Jezusovo sta izvršila prenovo tudi moškega Karmeličanskega reda. Kot eden največjih španskih lirikov je postal učitelj na poti vere, ki izhaja iz 'nič' in je usmerjena k 'vsemu'. Za njegovo zunanjo strogostjo se je skrivala velika ljubezen do sobratov, še posebej do bolnih, ki jim je čuteče stregel. Izredno veličino je pokazal med preganjanjem in v ječi.

Njegova dela: Vzpon na goro Karmel, Temna noč, Duhovna pesem, Živi plamen ljubezni. To so pesmi, ki opisujejo pot duše, ki jih potem obširno razlaga.

Misli sv. Janeza od Križa

- *»Saj mi ne boš odvzel, moj Bog, kar si mi nekoč že dal v svojem ljubljenu Sinu. V njem si mi naklonil vse, kar si morem želeti. Moja so nebesa in moja je zemlja. Moja so vsa ljudstva. Moji so pravični in moji so grešniki. Moji so angeli in Božja Mati, moje so vse stvari. Bog sam je moj in zame, saj je Jezus Kristus moj in ves zame.«*
- *»Zato po moji misli ni prava in dobra tista duhovnost, ki hoče napredovati po poti slasti in udobja, izmika pa se hoji za Kristusom.«*
- *»Krotak je človek, ki zna prenašati druge in samega sebe.«*
- *»Kdor beži pred molitvijo, beži pred vsem, kar je dobro.«*

Sv. Terezija Deteta Jezusa in svetega Obličja (1873–1897)

Goduje 1. oktobra.

Odkrila je svojo malo pot duhovnega otroštva, ki se je navdihovala pri preproščini in ponižnem zaupanju v Očetovo usmiljeno ljubezen. Papež Janez Pavel II. jo je razglasil za cerkveno učiteljico.

Odkrila je, da je njen poklic v srcu Cerkve ljubezen. Navdušila se je za misijonski ideal in ga živela tako, da je darovala Bogu svojo zvestobo, ter tihe in radostne žrtve za misijonarje, zato je zavetnica misijonov.

Misli sv. Terezije Deteta Jezusa

- *»Svetost ne obstoji v tej ali oni vaji. Obstoji v pripravljenosti srca, ki nas dela ponižne in majhne v Božjih rokah in v kateri se zavedamo svojih slabosti in do drznosti zaupamo v Očetovo dobroto.«*
- *»Ljubiti se pravi, vse darovati in še samega sebe dati.«*
- *»Bog daje svoje darove vedno glede na naše zaupanje.«*
- *»Čim več je duša prejela v molku, tem več daje v dejanju.«*
- *»Vse, kar ni Jezus, je nič. Tega se je treba osvoboditi, da bi naredili prostor Jezusu.«*

Sv. Terezija Benedikta od križa (1891–1942)

Goduje 9. avgusta.

Po rodu Judinja in navdušena iskalka resnice v poglobljenem študiju filozofije. Po branju avtobiografije sv. Terezije Jezusove (Avilske), ki jo je mimogrede vzela s knjižne police in jo brala vso noč, je vzkliknila: »To je resnica!« Pri 31-letih se je tako spreobrnila v katoliško vero. Čez 9 let je vstopila v Karmel v Kölnu.

Kot mučenka vere je umrla v Auschwitzu v krematoriju med nacističnim preganjanjem in se tako darovala kot žrtev za izraelski narod. Je sozavetnica Evrope.

Misli sv. Terezije Benedikte od križa (Edith Stein)

- *»Nič lepšega ni na svetu kakor delovanje milosti v duši.«*
- *»Potrebujemo ur, v katerih molče prisluškujemo in pustimo, da Božja beseda deluje v nas.«*
- *»Bog je modrost. On hoče, da ga ljubimo ne le s srcem, temveč tudi z razumom, sicer se naša gorečnost kmalu lahko sprevrže v zmoto.«*
- *»Če želiš biti nevesta Križanega, se moraš popolnoma odpovedati svoji volji in ne hrepeneti po ničemer drugem, kot da bi spolnila Božjo voljo.«*

Sv. Mirjam Križanega Jezusa, Mala Arabka (1846–1878)

Goduje 25. avgusta.

Njena družina iz Galileje je pripadala grško-melkitskemu obredu. V Karmel je vstopila v Franciji, potem se je pridružila novi ustanovi v Indiji, kjer je naredila zaobljube, se vrnila v Francijo, potem pa se je vrnila v Sveto deželo, kjer je zgradila samostan v Betlehemu in načrtovala drugega za Nazaret.

Obogatena z nadnaravnimi darovi se je predvsem odlikovala v ponižnosti, izredni pobožnosti do Svetega Duha in po veliki ljubezni do Cerkev in svetega očeta.

Misli Male Arabke

- *»Ponižna duša je srečna, če je prezirana, če je nič. Nič se je ne dotakne in nihče je ne razdraži. Ponižna duša je srečna, vedno vesela, in povsod zadovoljna. Ima se za blaženo in Gospod je vedno navzoč v njenem srcu.«*
- *»Vsi spijo. In Bog, tako dober, tako velik, tako vreden vse slave, je pozabljen! ... Nihče ne misli Nanj! ... Poglej, narava Ga slavi; zvezde, drevesa, trava, nebo, vse Ga slavi; a človek, ki pozna Njegovo dobroto in bi Ga moral slaviti, on spi! ... Pojdimo, zbudimo ves svet!«*
- *»Obrni se na ognjenega goloba, na Svetega Duha, ki vse navdihuje...«*
- *»Jaz je, ki ruši svet. Vase zagledani ljudje s seboj prinašajo žalost in bolečino. Ne moreš imeti hkrati sebe in Boga ... Ta moli in prosi, toda molitev se ne dvigne in ne doseže Boga. Nesebični človek ima vse kreposti, mir in veselje.*

Sv. Elizabeta Presvete Trojice (1880–1906)

Goduje 8. novembra.

Umrla je 26-letna v Dijonu, le 9 let kasneje kot sv. Mala Terezija. Že v samostanu je brala njeno Povest duše.

Želela je biti 'hvalnica slave' Presvete Trojice, navzoče v njeni duši. V tej skrivnostni navzočnosti je našla svoja 'nebesa na zemlji', tu je odkrila milost in svoje poslanstvo v Cerkvi.

Misli sv. Elizabete Presvete Trojice

- *»V moje srce je položil veliko žejo po neskončnosti in ljubezni, ki ju more potešiti samo On.«*
- *»Moja nebesa se začenjajo že na zemlji.«*
- *»Ne iščimo tolažbe, saj tolažba ni Bog, iščimo Njega, približajmo se mu s čisto vestjo.«*
- *»Duša, ki v svojem notranjem kraljestvu še nekaj pridrži zase in katere moči še niso 'zaklenjene v Bogu', ne more biti popolna hvalnica veličastva.«*
- *»Trpljenje je struna, ki proizvede lepše zvoke; zato jo duša rada vidi na svojem instrumentu, da bi bolj občuteno slavila Božje Srce.«*

Sv. Elizabeta Presvete Trojice (1880–1906)

Goduje 8. novembra.

Umrla je 26-letna v Dijonu, le 9 let kasneje kot sv. Mala Terezija. Že v samostanu je brala njeno Povest duše.

Želela je biti 'hvalnica slave' Presvete Trojice, navzoče v njeni duši. V tej skrivnostni navzočnosti je našla svoja 'nebesa na zemlji', tu je odkrila milost in svoje poslanstvo v Cerkvi.

Misli sv. Elizabete Presvete Trojice

- *»V moje srce je položil veliko žejo po neskončnosti in ljubezni, ki ju more potešiti samo On.«*
- *»Moja nebesa se začenjajo že na zemlji.«*
- *»Ne iščimo tolažbe, saj tolažba ni Bog, iščimo Njega, približajmo se mu s čisto vestjo.«*
- *»Duša, ki v svojem notranjem kraljestvu še nekaj pridrži zase in katere moči še niso 'zaklenjene v Bogu', ne more biti popolna hvalnica veličastva.«*
- *»Trpljenje je struna, ki proizvede lepše zvoke; zato jo duša rada vidi na svojem instrumentu, da bi bolj občuteno slavila Božje Srce.«*

Drugi naši zavetniki in priprošnjiki

SV. BERTOLD, umrl okrog 1195, star 105 let.

Goduje 29. marca.

Šel je na križarsko vojno, vendar je že prej pobožno živel v južni Italiji – Kalabriji. V hudem boju za Antiohijo se je zaobljubil, da se bo kot redovnik posvetil samo Bogu, če bodo kristjani zmagali. To se je res zgodilo in Bertold je pridobil še 10 somišljenikov ter se z njimi naselil na gori Karmel blizu Elijeve votline. Iz razvalin okrog nje so si postavili borne kolibe in začeli redovno življenje po zgledu starih puščavnikov in vzhodnih menihov, ki so jih tam srečali. Njihovo Bogu posvečeno življenje, polno žrtev, naj križarje stalno opozarja, da so se iz čisto verskih nagibov odločili za rešitev in obrambo Svete dežele iz rok gospodarjev, ki ne priznavajo Jezusa za Boga in da bodo samo takrat imeli podporo iz nebes, če ne bodo podlegli sebičnosti, oblastnosti, grabežljivosti in drugim neurejenim strastem. Bertold je dosegel veliko popolnost in zgledno svetost. Pripisovali so mu dar prerokovanja in obilo čudežev.

SV. BROKARD, umrl okoli 1231 na gori Karmel.

Goduje 2. septembra.

Bil je naslednik sv. Bertolda. Na njegovo prošnjo je jeruzalemski patriarh sv. Albert napisal Pravilo.

SV. ANDREJ CORSINI (ok. 1300–1374)

Goduje 9. januarja.

Rojen v Firencah okoli leta 1300 v bogati družini. Starša dolgo nista mogla imeti otrok in sta zanje prosila Boga ter prvorojenca obljubila Njemu in Devici Mariji. Sinček Andrej je kmalu pokazal velike umske sposobnosti, postal pa je trmast, ključovalen in samopašen, ljubil igro, lov in pijačo, pobožnost pa zametoval. Oče in mati sta ga krotila, a se jima je upiral in posmehoval. Mati mu je v bolečini razkrila sanje davnih let. Sanjala je, da je njen sin volk, pa se je v cerkvi spremenil v jagnje. »Volka zdaj poznam,« je rekla, »kje je pa jagnje?« Sin je prisluhnil in se zdrznil. V cerkvi, pred Marijino podobo, kjer sta ga oče in mati posvetila

Bogu, je prosil Marijo, naj spremeni njegovo volčjo naravo in je obljubil, da stopi v spokorni Karmelski red. Z junaškim samopremagovanjem je zlomil napuh šele, ko si je po molitvi in bičanju oprtal koš in šel beračit za samostan med svoje prijatelje. V kreposti je tako napredoval, da je že pred novo mašo veljal za slepega, gluhega in nemega za vse, kar ni Bog. Kot prior je modro vodil samostan. Pomagal je revežem, svetoval zbeganim. Ozdravljaval grešnike. Pozneje je postal škof in slabe izkušnje svoje mladosti izkoristil pri vzgoji mladih ljudi.

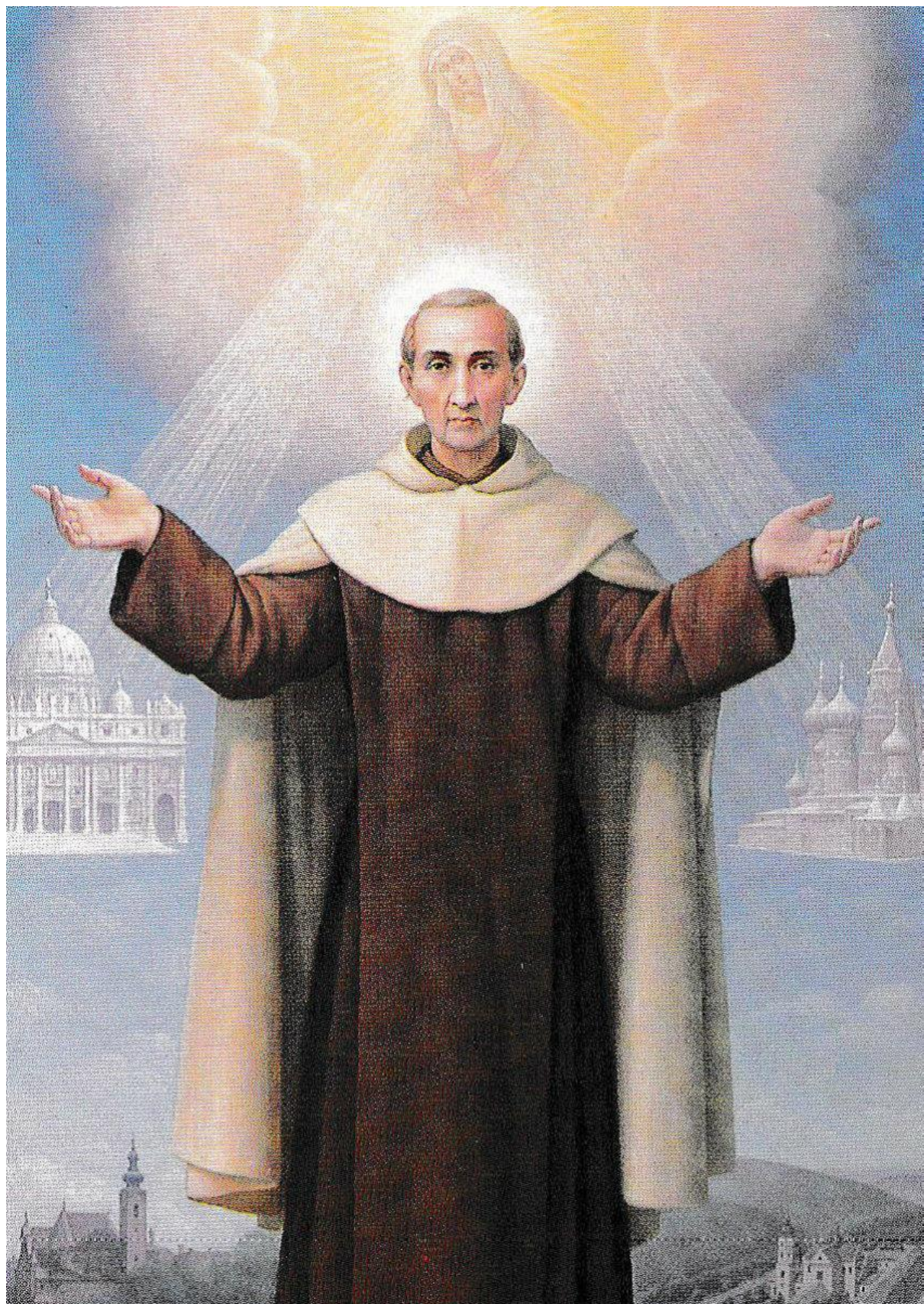
BL. JANEZ SORETH, Francija (1394–1471)

God 28. julija.

General Karmeličanskega reda v 15. stoletju, (stoletju pred našo sv. m. Terezijo Avilsko), ki si je močno prizadeval za prenovo Reda v prvotnem duhu.

Pospešil in podprl je klavzurno življenje redovnic, zato ga označujemo kot ustanovitelja ženske veje Karmelskega reda. Z dekretom "Cum nulla" je papež Nikolaj V. leta 1452 odobril ustanovitev ženskih samostanov sester karmeličank, ki žive v klavzuri in so pod pravnim in duhovnim vodstvom patrov karmeličanov. Ti samostani so se zelo hitro razširili po vsej zahodni Evropi. Samo španski samostan Učlovečenja v Avili, kjer je začela pot svojega redovnega življenja sv. Terezija Jezusova, je sredi 16. stol. štel okrog 200 redovnic.

- *»Uči se, brat, od Kristusa, kako naj ga ljubiš; uči se ljubiti iskreno in iz vsega srca, modro in iz vse duše, krepko, z vso močjo. Iskreno, da ne boš prevaran, modro, da ne boš razočaran, in močno, da ne boš premagan in te ne bo nič odvrnilo od Božje ljubezni.«*

SV. RAFAEL SV. JOŽEFA (Kalinowski), Poljska (1835–1907)

Goduje 19. novembra.

Po poklicu je bil gradbeni inženir. Nekaj let je bil vojak in zaradi narodne zavednosti obsojen na smrt. Kazen so mu spremenili v 10-letno izgnanstvo v Sibirijo na prisilno delo, ker so se bali, da bi ga zaradi zglednega življenja imeli za mučenca.

Po vrnitvi je bil domači učitelj princu Avgustu Čartoriskemu, ki je postal salezijanec in je že prištet k blaženim.

Kot karmeličan je začel obnovo terezijanskega karmela na Poljskem. Veliko si je prizadeval za edinost kristjanov in imenujejo ga 'mučenec spovednice'. Umrl je v samostanu v Wadovicah, ki je blizu rojstne hiše papeža Janeza Pavla II.

- »Če hočeš postati popoln in svet, zvesto izpolnjuj svoje naloge in dolžnosti.«
- »Majhna stvar je majhna stvar. Toda če si zvest v malem, je to največja stvar.«
- »Tvoj zaklad so napori, ki jih prevzameš nase za tiste, ki jih ljubiš.«
- »Dobri ljudje so podobni čistemu zraku, ki ga vdihavamo, čeprav ga ne vidimo.«
- »Kako težko se je osvoboditi samega sebe, ta čudež lahko pričakujemo le od Boga.«

BL. ANA SV.

BARTOLOMEJA, Španija (1549–1626)

Goduje 7. junija.

V samostan sv. Jožefa v Avili jo je sprejela sama sv. Terezija. Bila je zvesta Terezijina spremljevalka in je po njeni smrti goreče širila njeno duhovnost. V Franciji in Belgiji je

ustanovila več samostanov. Tudi ona se je odlikovala kot prava hči Cerkve in je gorela za rešitev duš.

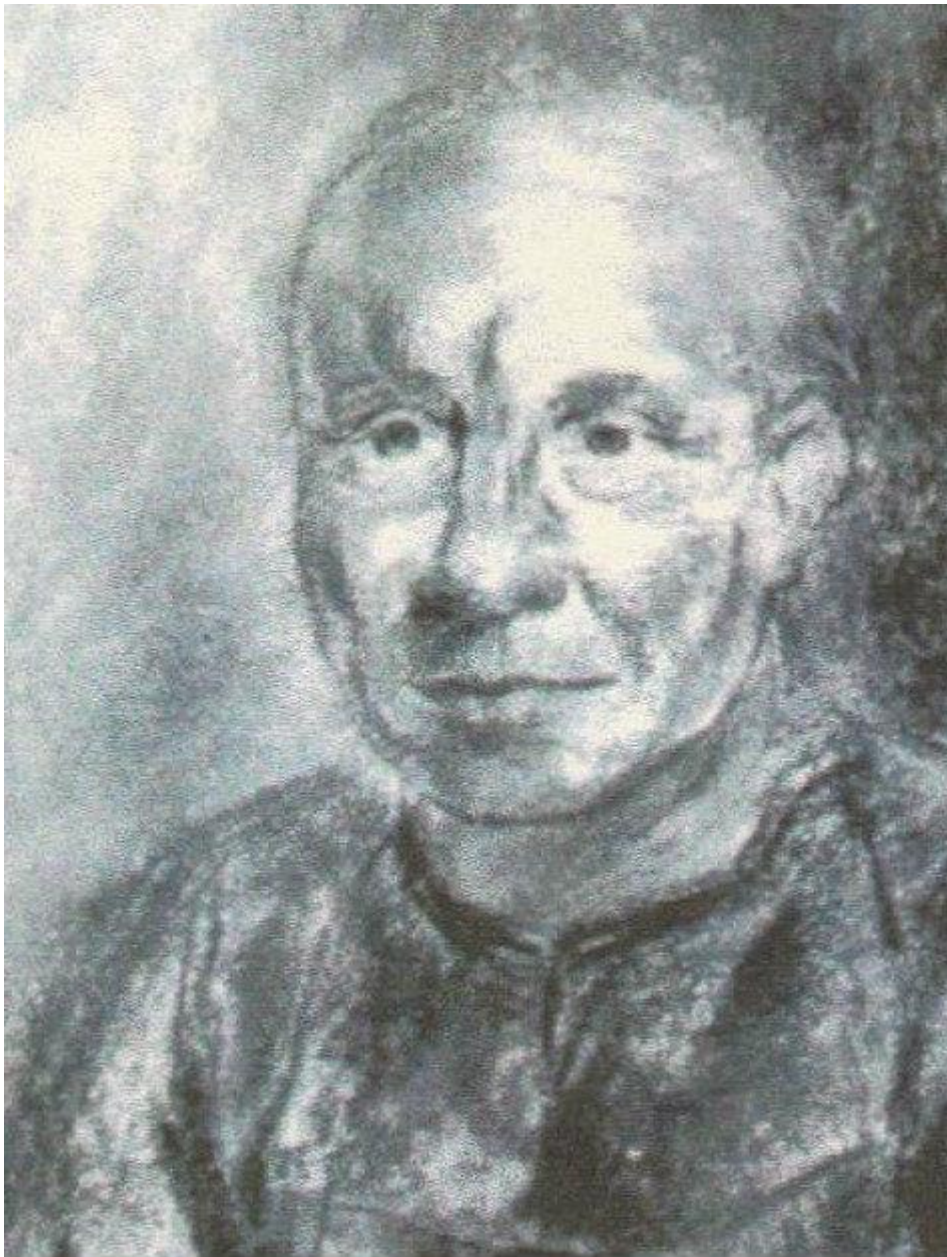
- *»Brez vere ne moremo stopati po kraljevski poti Božjih skrivnosti. Vera nam odpira oči in nas poučuje. Kjer ni vere, ni luči in ne poti, ki vodi k dobremu.«*
- *»O blaženi molk! V njem odmeva tvoj glas, Gospod, in vsemu svetu oznanja tvojo modrost. Iz tvojega molčanja, o Gospod, prejemajo tisti, ki te ljubijo, več modrosti kakor iz knjig in študija.«*
- *»Gospod nam je postal 'vrelec žive vode', da bi se ne izgubili v tem morju bede. O neskončna dobrot! V zadrego nas spravljajo tvoje besede in dejanja in tvoje potrpljenje, s katerim nam dan za dnem prihajaš naproti.«*

SV. MARIJA MAGDALENA DE' PAZZI, Italija (1566–1607)

Goduje 25. maja.

Katarina izhaja iz plemiške rodbine v Firencah. Že kot otrok je v molitvi vztrajala, čeprav v njej ni našla tolažbe. Zaradi bolezni je zaobljube naredila predčasno, potem pa še 20 let skrito živela v molitvi in žrtvah. Deležna je bila zamaknjenj, ki so nanašala na tedanje potrebe po prenovi v Cerkvi; v ta namen je darovala tudi svoje silno trpljenje.

- *»Pridi, Sveti Duh! Pridi, Očetova vez, veselje Edinorojenega! Ti, o Duh resnice, si plačilo svetnikov, pokoj duš, luč v temi, bogastvo ubogih, zaklad ljubečih, polnost lačnih, tolažba popotnikov, saj si samo ti polnost vseh darov in zakladov ... Pridi, Sveti Duh!*
- *Pridi in použij v nas vse, kar je treba, da nas boš použil vase.«*
- *»Najraje bi vse stvarstvo pozvala k ljubezni do Boga, ki je ljubezen sama. Toda ta ljubezen ni ljubljena.«*

BRAT

LOVRENC VSTAJENJA, Francija (1614–1692)

Redovni brat laik iz 17. stoletja. Spreobrnil se je nekega zimskega dne ob pogledu na golo drevo. Razmišljal je, kako bo zopet ozelenelo in ob tem je v sebi globoko začutil Božjo previdnost. Tega ni nikoli več pozabil in je bilo podlaga za njegovo kasnejše poslanstvo – pričevanje o vaji za življenje v Božji navzočnosti. Preprosti in imenitni ljudje so prihajali k njemu po nasvet ali ga prosili molitve.

V zvesti vaji v Božji navzočnosti je našel rešitev in notranji mir:

- *»To, kar sem želel in iskal, je bilo samo sredstvo, po katerem bi bil ves Božji. Tedaj sem se odločil, da dam vse za vse. Ko sem se daroval Bogu v zadoščenje za svoje grehe, sem se iz ljubezni do Njega odrekel vsemu, kar ni On in začel sem živeti, kot da na svetu obstajava samo On in jaz.«*

- *»Ker mora biti molitev vez (cement) te hiše, zato se moramo truditi vzljubiti vse, kar nam k temu pomaga.«*
- *»Delam to, kar bom delal vso večnost: slavim Boga, hvalim Boga, častim Boga in ga ljubim iz vsega srca. To je vse naše opravilo, bratje moji; častiti Boga in ga ljubiti, brez zaskrbljenosti za vse drugo.«*

**SV. TEREZIJA
MARGARETA REDI PRESVETEGA SRCA
JEZUSOVEGA, Italija (1747–1770)**

Goduje 1. septembra.

Imela je izredno notranje izkustvo, ki je temeljilo na besedah sv. Janeza: »Bog je ljubezen.« Skrito je živela v ljubezni in darovanju ter se odlikovala v nenehnem junaškem služenju svojim sestram. S svojim notranjim mirom jim je bila opora, pomoč in zgled. »Proti koncu svojega življenja je kakor pristna hči sv. matere Terezije in zvesta učenka sv. Janeza od Križa v svoji duši doživljala mistično trpljenje ter sijala kakor živa podoba svojega križanega Ženina,« kakor je zapisano v aktu ob razglasitvi za svetnico.

Iz aktov ob razglasitvi za svetnico:

- *»Čeprav je bilo življenje Terezije Margarete kratko, bi ga mogli imenovati nenehno dviganje nedolžnega srca k Bogu. Njena čista duša je stremela po Bogu, ker je bila prepričana, da se more samo v njem odpočiti.«*
- *»Da, moj Bog, samo eno še hočem: postati popolnoma podobna tebi. Ker je bilo tvoje življenje samo skrito življenje v ponižnosti, ljubezni in žrtvi, naj bo tako tudi moje. Zato se bom zdaj za vedno zaprla v tvoje ljubeznivo Srce kakor v puščavo, da bom tam v tebi, s teboj in zate živela skrito življenje ljubezni in žrtve. Saj veš, da ne želim*

*ničesar drugega kakor biti žgalna daritev tvojega Presvetega Srca, ki se popolnoma
použiva v ognju tvoje svete ljubezni.«*

***Bl.
TEREZIJA SV. AVGUŠTINA IN SOSESTRE, 16 mučenk
francoske revolucije iz Compiegna, Francija (+1794)***

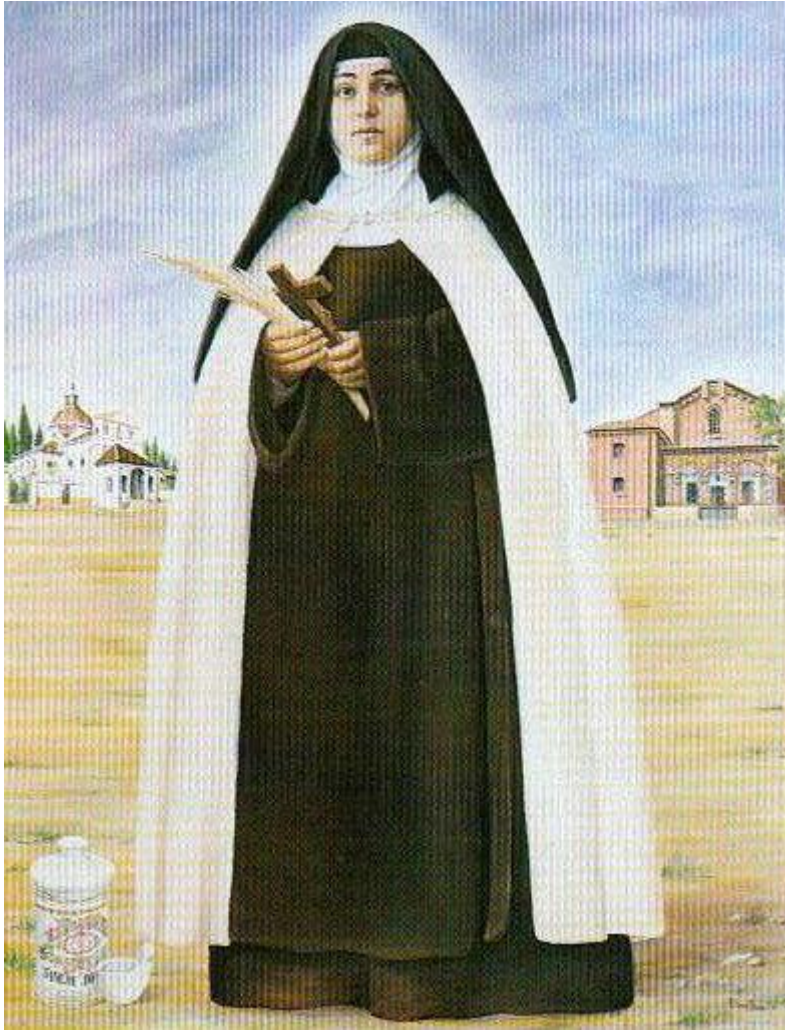
Godujejo 17. julija.

Ko se je francoska revolucija izrodila v strahovlado, so se izročile Bogu kot spravne žrtve, da izprosijo mir Cerкви in svoji domovini. V ječi so drugim pogumno posredovale svojo radost in svojo vero. Obsojene na smrt zaradi zvestobe Cerкви in posvečenemu življenju in zaradi pobožnosti do Jezusovega in Marijinega Srca, so bile obglavljene z giljotino v Parizu, medtem ko so pele Veni Creator Spiritus in Salve Regina in še prej obnovile zaobljube.

- *»Ljubezen bo vedno zmagala. Ljubezen premore vse.« (priorica s. Terezija)*

Pesem, ki jo je sestavila ena od sester:

*»Veselimo se, napočil je dan slave,
vsa slabost naj se umakne,
ko vidimo dvigajočo se zastavo.
Pripravljamo se na zmago,
pojdemo kot resnični osvajalci
pod zastavami umirajočega Boga,
pustite nas hiteti slavi naproti.
Poživimo znova našo vnemo,
naše telo pripada Gospodu,
stopimo na morišče
in vrnimo ga Gospodu.«*

BL. MARIJA

SAGRARIO SV. ALOJZIJA, mučenka španske državljanske vojne, (1881–1936)

Goduje 16. avgusta.

Kot prva žena v Španiji je končala farmacevtsko fakulteto. Preko duha molitve in ljubezni do Evharistije je na popoln način utelesila v svojem življenju kontemplativni in cerkveni ideal Terezijanskega karmela. Kot priorica je pretrpela mučeniško smrt.

- *»Jezus naj vedno kraljuje v mojem srcu.«*
- *»Gospod me prosi, da bi bila ponižna, da bi objokovala svoje grehe in zelo ljubila Njega in svoje sestre, katere naj v ničemer ne žalostim in prav tako tudi ne sebe.«*
- *»Pot križa je najpreprostejša pot, ki nas vodi k združenju z Bogom in po tem moramo nenehno hrepeneti.«*
- *»Če hočeš biti popoln, se najprej trudi za ponižnost v mislih, besedah in hrepenenjih.«*
- *»Nenehno zri na ljubljenega Jezusa. V globini svojega srca ga vprašaj, kaj On hoče od tebe ter mu ničesar ne odreci, celo tedaj ne, če se bo narava temu upirala. Če imamo Njega, imamo vse.«*

**SV. MARIJA
MARAVILLAS JEZUSOVA, Španija (1891–1974)**

Goduje 11. decembra.

Pravijo ji tudi sv. Terezija 20. stoletja, saj je ustanovila 13 samostanov v Španiji, Indiji in Ekvadorju. Za sveto je bila razglašena leta 2003, le 29 let po smrti.

Že 5-letna je naredila zaobljubo čistosti. Na podstrešju je postavila oltarček in, misleč da mora imeti pričo, je poklicala nekdanjo služabnico, ter v njeni navzočnosti obljubila Bogu, da bo vedno samo Njegova. Pozneje je sama rekla, da se je poklic za posvečeno življenje rodil skupaj z njo.

Kot priorica je razvila vse svoje naravne in nadnaravne sposobnosti in darove. Izžarevala je mir in vedrino. Kdor je imel z njo stik, je rekel, da je v njej začutil Boga.

- *»Edino, kar delam, je to, da zelo pogosto čez dan govorim Gospodu, da hočem živeti le Zanj, da bi Ga ljubila in Ga razveseljevala, in da hočem vse tisto, kar On hoče in tako kot On hoče.«*
- *»Gospoda ne zadovolji velikost daritve, ampak to, da dosledno in z ljubeznijo izpolnjujemo Njegovo voljo v najmanjših stvareh.«*
- *»Duša, ki se posvečuje, nujno pritegne druge k Bogu.«*

- *»Le zaradi popolne daritve more On v dušah povsem dokončati svoje delo in storiti, da duša kljub svoji revščini prinaša bogate sadove, ki jih On želi.«*

SV. TEREZIJA

JEZUSOVA, ANDSKA, Čile (1900–1920)

God 13. julija.

Prva svetnica Latinske Amerike. V samostanu je živela samo 11 mesecev (umrla je stara 20 let). Vedela je, da bo svoje poslanstvo - da bo Bog bolj poznan in bolj ljubljen – kmalu nadaljevala v večnosti.

- *»Kadar pomislim, kako malo ljudi ljubi Boga, zelo trpim.«*
- *»Marija je trpela bolj kot kdorkoli, zato zna najlepše vlti kaplje tolažbe v dušne rane.«*
- *»Jezus mi je pokazal, da mora karmeličanka vedno vztrajati pri vznožju križa, zato da bi se tam učila, kako ljubiti in trpeti.«*
- *»V karmelu se vse dela z veseljem, ker imamo povsod Jezusa, ki je naše neskončno veselje.«*

***BL. MARIJA PILAR, TEREZIJA IN MARIJA ANGELES,
mučenke španske državljanske vojne iz Guadalajare (+
1936)***

Godujejo 24. julija.

Bile so prve izmed nešteti mučencev španske državljanske vojne (+1936). Izpričale so svojo vero v Kristusa Kralja in darovale svoje življenje za Cerkev.

- »Ljubezen se hrani z žrtvijo. Močno ljubimo Jezusa Kristusa in veliko trpimo iz ljubezni do Njega, ker je On veliko več trpel za nas.«

BL. MARIJA

CANDIDA SV. EVHARISTIJE, Italija (1884–1949)

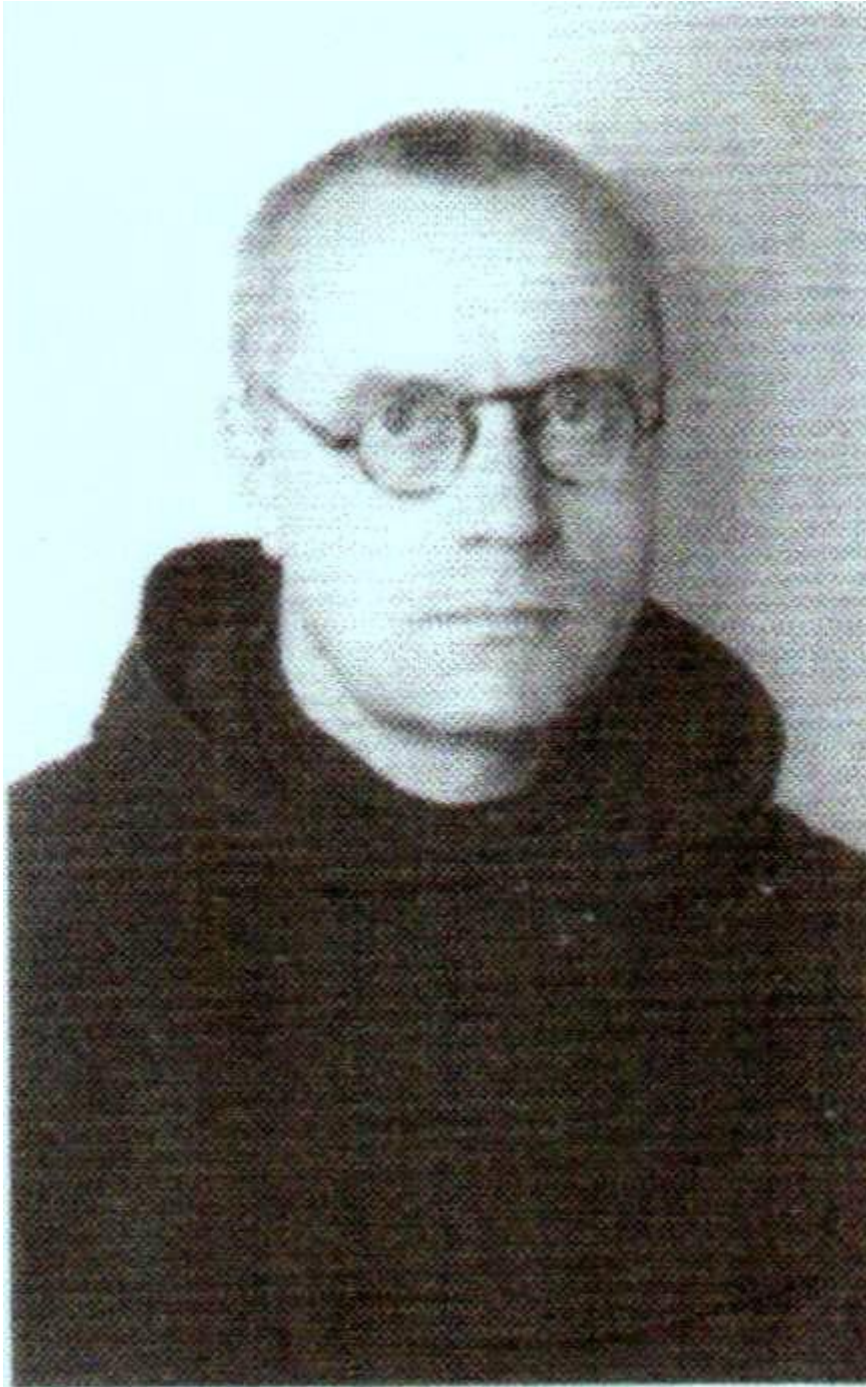
Goduje 14. junija

Sicilijanka. Pri 18-ih letih so se z 'odkritjem' Jezusove resnične navzočnosti v tabernaklju začele njene mistične izkušnje sv. Evharistije. Med duhovnimi vajami je z dovoljenjem naredila začasno zaobljubo devištva, ki jo je obnovljala vsake tri mesece. 28-letna je navezala stik s Karmelom in brala Povest duše sv. Male Terezije.

Pri 35-ih letih je zapustila mesto Palermo in vstopila v Karmel v Ragusi, kar je bilo v nasprotju z željami domačih, ki je nikoli niso obiskali (starša sta bila že pokojna). Pol leta po

večnih zaobljubah je bila izvoljena za priorico in to službo je obdržala 23 let, ko je bila določena za ustanoviteljico Karmela v Sirakuzah. Čez dve leti je umrla za rakom na jetrih na praznik Svete Trojice leta 1949, stara 65 let. Ponoči je nenadno čudežno ozdravela njena sestra Marija Margarita, ki je več let trpela zaradi ekcema na nogi, ki je bil po mnenju zdravnikov neozdravljiv. Za blaženo je bila razglašena leta 2004.

- *»Jezusa prosim, da bi bila stražar pred vsemi tabernaklji na svetu do konca sveta.«*
- *»O večna Čistost, iščem Te, sem kot otrok, ki gleda, kje je njegova mati. Vse, kar vidim, si le Ti in mislim le Nate. Od jutra do večera, od večera do jutra gledam samo Tebe in diham samo Zate. Vsak dan in vsako noč, tako več let, sem tu, kjer si Ti, v Najsvetejšem zakramentu, v vseh tabernakljih in na vseh krajih, kjer si zapuščen, pozabljen, ukraden, onečaščen v sveti Hostiji. O moj Jezus, jaz Te ne bom zapustila.«*

BL. ALFONZ

***M. SVETEGA DUHA (Mazurek), Poljska, mučenec 2.
svetovne vojne (1891–1944)***

Goduje 12. junija.

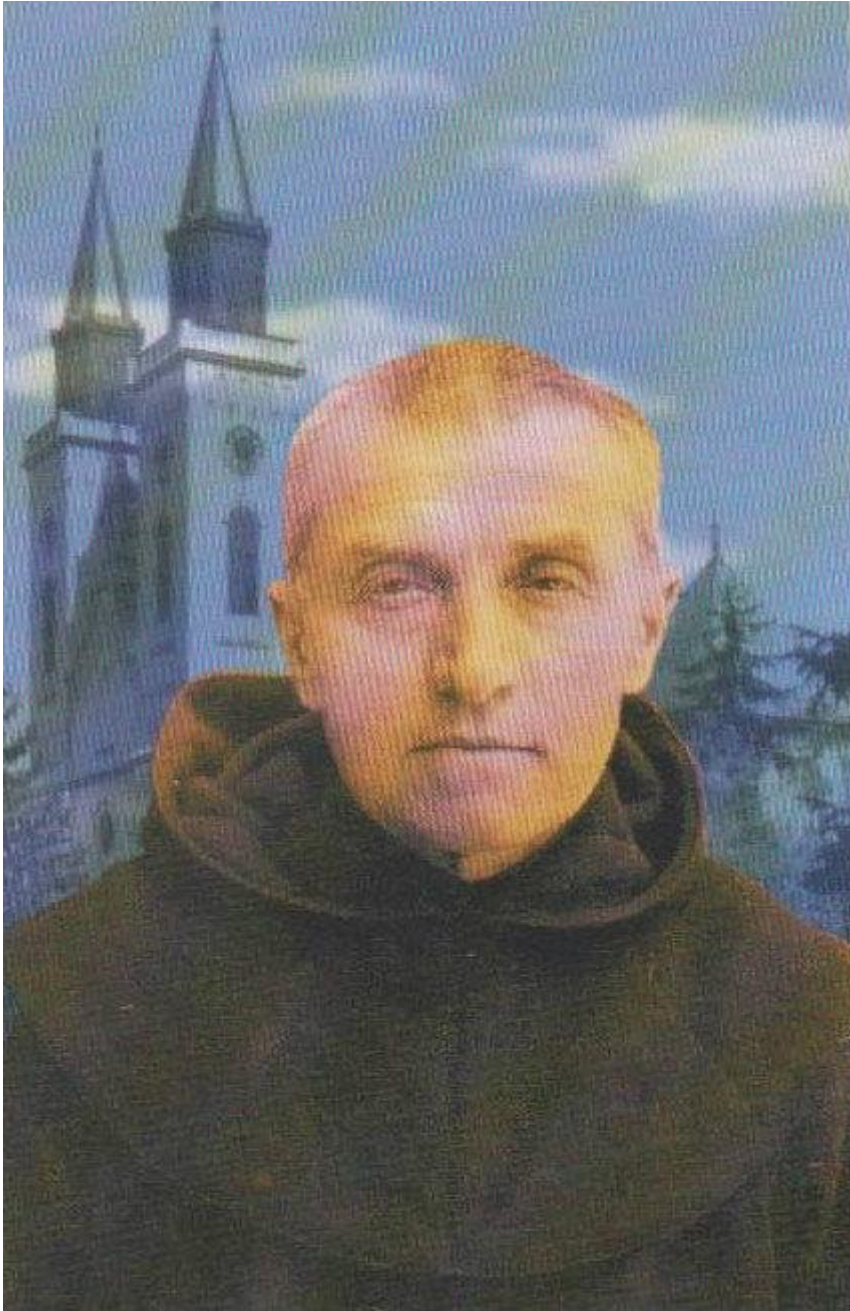
S 17-imi leti je sprejel karmelski habit v Wadowicach. Vedno je bil vzoren redovnik. Leto dni po njegovi kruti mučeniški smrti (na god mučeništva Janeza Krstnika) so na njegov grob zapisali: »Ne vprašuj, zakaj je sovražnik nedolžnemu človeku prekinil nit življenja; v krvavečem svetu je Bog iskal žrtev, ki bo z ljubeznijo premagala sovraštvo.«

- *»Zri ubogega in ponižanega Jezusa.«*

- *»Nič nam ne sme odvzeti miru in tihote srca, ker se mora naše srce navezati samo na Boga, ne pa na Njegove darove, tolažbo ali milosti.«*
- *»V vseh stiskah, težavah, skušnjavah se bom zatekel k svoji najljubši in najlepši Materi Mariji, kateri se ves predajam z vsemi svojimi zadevami.«*
- *»S Presveto Devico Marijo hočem zvesto stati pod Jezusovim križem.«*

Napis na njegovem grobu:

- *»Ne vprašuj, zakaj je sovražnik nedolžnemu človeku prekinil nit življenja; v krvavečem svetu je Bog iskal žrtev, ki bodo z ljubeznijo premagale sovraštvo.«*

GERARD

***TOMAŽ SV. ŠTEFANA (Stantić), Hrvaška, Božji služabnik,
(1876–1956)***

Pot ga je vodila v Gradec, kjer je vstopil h karmeličanom. Potem je v Györu na Madžarskem končal filozofski – teološki študij. Ker je bil edini Hrvat v provinci, so ga poslali v novoustanovljeni samostan v Sombor. Tam se je posvetil pridiganju, spovedovanju in neutrudnemu obiskovanju bolnikov. Ustanovil je Karmeličanski tretji red in širil karmeličansko pobožnost sv. škapulirja. Prizadeval si je, da bi ustanovili samostan v Zagrebu in to se je uresničilo po njegovi smrti, a vseeno velja za očeta hrvaške province karmeličanov.

- »Vse stvari so odlikovane, ker je Jezus nase vzel človeško naravo. Še posebej je odlikovan človek! Po Jezusovem učlovečenju tudi berač postane najbogatejši kralj.«
- »Mali Jezus, Ti si v nas kot lepo žito, ki želi v nas rasti. Ko nas ubijajo in mučijo, v nas dozorevaš kot na lesu križa.«
- »Ljubezen nima ne konca ne meja.«

SV. SIMON STOCK, Anglija (+1265)

Goduje 16. maja.

Bil je general Karmelskega reda v času, ko je šlo za njegov obstoj. V teh skoraj nepremagljivih težavah se je z vsem zaupanjem priporočal Devici Mariji, ki so jo v Redu vedno častili.

General Karmelskega reda, ki mu je Devica Marija 16. julija 1251 izročila sv. škapulir:

»Glej posebno pravico, ki jo dajem tebi in vsem otrokom Karmela! Kdorkoli pobožno umrje, oblečen v to oblačilo, bo zveličan.«

Napisal je našo himno 'Flos Karmeli' (Edinstven si, Karmela cvet).

SV. PREROK ELIJA

Njegov praznik obhajamo 20. julija.

Naš idejni začetnik. V preroku Eliju, ki ga Sveto pismo predstavlja v globoki molitvi na vrhu Karmela, polnega gorečega navdušenja za Božjo čast in nenehn

o živečega v Božji navzočnosti, gleda red duhovnega očeta karmelskega življenja, posvečenega izključno kontemplaciji v samoti. Naše geslo je njegov vzklík:

»GORIM ZA GOSPODA, BOGA NAD VOJSKAMI.«

SV. JOŽEF, poseben priprošnjik vsega Karmelskega reda

»Za svojega posredovalca in gospoda sem si izbrala slavnega svetega Jožefa in se mu prav goreče priporočala. Ne spominjam se, da bi ga doslej prosila za kaj, v čemer mi ne bi bil ustregel. Kakor kaže, je Bog drugim svetnikom podelil milost, da morejo pomagati le v zadevah določene vrste, v tem slavnem svetniku pa sem spoznala pomočnika za vse zadeve.

*Vsakemu bi svetovala, naj časti tega svetnika, ker vem iz mnogih izkustev, kolikšne milosti dosega pri Bogu.»
(sv. Terezija Avilska, Lastni življenjepis 6,6-7)*

Sveti škapulir

Veliko je pobožnosti do Marije in vse so dobre, da nam le pomagajo rasti v ljubezni do Boga in Božje Matere, kar se potem pokaže v naši ljubezni do bližnjega. Za Karmel je značilna pobožnost, ki ima svoj zunanji izraz v znamenju Marijine obleke, ki se imenuje škapulir.

Ime škapulir izvira iz latinske besede scapula, to je kost lopatica na plečih. Pomenil je neke vrste ogrinjalo, podaljšan predpasnik, ki so si ga redovniki nadeli, da jih je spredaj in zadaj na hrbtu ščitil pri težjih delih, da ne bi poškodovali ali umazali redovne obleke. Kmalu so v njem videli globljo simboliko, v povezavi z Jezusovimi besedami, da Njegov učenec vsak dan vzame križ na svoje rame in gre za Njim (prim. Mt 10,38) ali si nadene Jezusov jarem (prim. Mt 11,29). Škapulir je tako postal del redovne obleke pri mnogih menihih in redovnikih. Mariji torej pripadamo ne le po imenu Reda, marveč tudi po obleki, saj je karmelski škapulir glavni del naše redovne obleke. Zaradi rjave barve se imenuje tudi rjavi škapulir. To je zakramental, ki ga je Božja Mati v 13. stoletju po generalnem predstojniku sv. Simonu Stocku izročila Karmelskemu redu. Ponoči 16. julija 1251, ko je bil v veliki stiski glede svojega Reda, se mu je prikazala z Jezusom v naročju, v spremstvu množice angelov in mu zagotovila: »Glej posebno pravico, ki jo dajem tebi in vsem otrokom Karmela! Kdorkoli (pobožno) umre, oblečen v to oblačilo, bo zveličan.«

*Škapulir je torej **Marijino** oblačilo, izraža pa našo pripravljenost, da jo »vzamemo k sebi«, kakor je to storil učenec Janez, ko mu jo je Jezus na križu izročil za Mater. Je zunanje vidno znamenje naše notranje osebne povezanosti z Marijo, ki je predvsem naša Mati. Vsaka zaveza ima dve strani, zato je potreben tudi naš trud, da se ta zaveza ohranja. Škapulir varuje Jezusovega učenca, vendar tisti pravi škapulir ni viden, ker je stkan iz zaupne molitve in našega prizadevanja v posnemanju Marijinih kreposti. To lepo pove molitev ob prejemu: »...*

V zaupanju v prehitevajočo ljubezen tako velike Matere se posveti prijateljevanju z njo in jo posnemaj. Nosi to znamenje kot spomin na Marijino navzočnost pri vsakdanjem prizadevanju, da bi notranje oblekel Jezusa Kristusa in ga v sebi razodeval živega.«

Cerkev je sveti škapulir potrdila in ga skozi zgodovino večkrat priporočala. Kdor ga nosi, je sprejet v Bratovščino sv. škapulirja in tako pridružen vsem duhovnim dobrinam Karmelskega reda. Seveda pa je pomembno, da škapulir (ali svetinjico) nosimo na sebi.

Za laike je škapulir zmanjšan na dva majhna rjava kosa blaga, ki sta okrašena s podobo Karmelske Matere Božje in Srca Jezusovega ter povezana z dvema trakovima. Nosi se ga pod obleko tako, da je ena podoba na prsih, druga pa na hrbtu. Lahko se nadomesti s karmelsko svetinjico. Ko se blago obrabi, ga lahko nadomestimo z drugim, vsaka svetinjica pa mora biti blagoslovljena.

Škapulir lahko blagoslovi z znamenjem sv. križa vsak duhovnik in ga potem sam nadene prejemniku. Priporoča se, da se blagoslov in sprejem v Bratovščino obhaja bolj slovesno po posebnem obredu.

Sobotni privilegij

Marija je papežu Janezu XXII. leta 1317 (dokument je izdal 1322) razodela »sobotni privilegij«: Devica Marija bo že na soboto po smrti rešila iz vic duše tistih, ki so v življenju izpolnili naslednje pogoje:

- *da so nosili karmelski škapulir (v življenju in ob smrti),*
- *da so vsak v svojem poklicu gojili stanovsko čistost,*
- *da so molili male dnevnice v čast Devici Mariji; če pa dnevnice niso znali moliti, da so se držali od Cerkve določenih postov ter se ob sobotah in sredah zdržali mesnih jedi.*

Znano je lepo pričevanje sv. Janeza Pavla II., ki je škapulir nosil do smrti, tudi v bolnišnici: »Tudi jaz sem prejel škapulir, mislim, da sem bil takrat star 10 let ... Pobožnost do škapulirja mi je prinesla velike milosti.«

Več odgovorov glede prejema škapulirja, knjižico Karmelski škapulir in devetdnevica in škapulir lahko prejmete v karmeličanskem samostanu.

[VIR: KARMELIČANSKI, BLAŽENI, SVETNIKI](#)

(za ogled kliknite na napis zgoraj)

